

Lila csík, fehér csík

Meg hát, Zsolt, találkoztam vele, mondtam már neked, 2011 telén, a Tereferében, ülök a bejárat mellett, olvasom az ÉS-t, ezek szerint péntek van, érdekes, megint péntek és megint ÉS, nyílik az ajtó, bejött és szó nélkül leült mellém, tudod, mondtam, még beszélgettünk is kicsit, Zsolt bólint, tényleg meséltem már, talán azért törölte az agya, mert ez így nem ér, ő így teljesen kimaradt belőle, nem ő hozott össze minket, hanem a hideg, pedig milyen jól kitalálta, komoly, szívós tervei voltak a randevúztatásunkra, persze nem bánja igazán, szelíd, annyi mindenben túl van, miért pont ezen idegeskedne, békésen konstatálja, hogy így kellett történnie, ennek is, mindennek, így volt elrendelve, ahogy életének különös fordulatai, semmiről nem tehet más, nem is vádol senkit soha, ezen a téren olyan, mint a barátja, közben egyenlítünk a románok ellen, örömkömben iszunk még egy sört, a meccsnek vége, mesélni kezdi a hetvenes éveket, az elejét, amit még itthon töltött, újra elmeséli a mindent meghatározó március 15-ét.

Ekkor még nem ismeri az embert, aki miatt mi ismerjük egymást, és most együtt szurkolunk meg sörözünk, honnan ismerné, kis kölyök srác, ifista a BVSC-ben, labdarúgóberkekben ugyan beszélnek már róla, de csak a legelvetemültebb, fiatalok meccsére is kijáró drukkerék és a mindentudó, tehetségfigyelő szakemberek. Zsolt is futballistának készül, ügyes, nagyok a remények, több mint tíz évvel később Törő félvállról megdicséri majd a bal lábát, mert látja focizni, véletlenül hallja meg a szavakat, elolvad tőle, könnyes lesz a szeme, remegni kezd a keze és a lába, nemcsak a bal, a jobb is, főleg azért, mert nem neki mondja a világ legjobb játékosa, sőt, azt hiszi, nem hallja, tehát biztosan komolyan gondolja, be kell mennie egy mosdóba, nehogy észrevegyék a boldogságát, ott várja meg, míg megnyugszik, míg lecsillapodik a lelke, a hallottak felérnek számára egy Nobel-díjjal, egy Oscarral, egy vb-arannyal. Ez majd a nyolcvanas években történik, egyelőre a hetveneseket meséli.

A Lánchíd környékén lődörög a barátaival, nincs semmiféle előjele annak, hogy nemsokára kezdetét veszi egy egész további életét befolyásoló, mindent más vágányra állító eseménysorozat, melynek kiindulópontja nem több egy rossz, felesleges, infantilis ötletnél, emiatt koppenhágai lakos most, emiatt dánok a lányai, egyikük híres énekesnő; hirtelen ötlettől vezérelve kapja le az ünnep miatt kifeszített, bágyadtan lógó szovjet zászlót a tartópillérről, a Dunába dobja, röhögnek rajta a többiek, egyet, röviden, mert ez ennyi, nem több, semminemű politikai felforgató szándék nincs a mozdulatban és a röhögésben sem, kamaszkori hülyeség, mennének tovább, haza mindenki, búcsúzkodni kezdenek, valaki sziszeg, baj van, a közelben két rendőr sétál, látták, mi történt, már jönnek, már ott is vannak, igazoltatják, beviszik, megverik, fenyegetik, veszélybe kerül a továbbtanulás, a futballkarrier, nem lesz továbbtanulás, nem lesz foci sem, erről biztosítják, elfelejthe-

ti összes nagyratörő tervét, az álmait, nem lesz semmi belőle, gondoskodni fognak róla, és tényleg, jönnek a falak, egymás után, egyre keményebbek, egy-két évig bírja még, utána vág neki a zöldhatárnak.

A román meccs körüli napok egyikében nagyobb szabású, sokszereplős születésnap buli szerveződik Budapesten bérelt lakásában, ünneplik őt a rokonok, ismerősök, barátok, a legfontosabb nem lehet jelen, egy ideje csupa rossz hír érkezik róla, szociális intézetben kezelik, nemigen javul az állapota, voltaképpen vegetál, mi lesz vele, sok jó nem várható, meglátogatta nemrég, legyint, amikor mesél a vizitről, reménytelennek tűnik a helyzet.

Nélküle is rengeteg a híresség a lakásban, zenészek, színészek, sportolók, hogyhogy ez az ember mindenkit ismer, itt se volt, amikor a hírek híresek lettek, van magyarázat, részint gyerekkori barátok, részint később, a rendszeressé vált hazalátogatások során beszerzettek, Törőcsiket 1983-ban ismeri meg, a Liesingerben, hol máshol. Azonnal barátok lesznek, jaj, csak nem ő az egyik itató, rossz felé tereplő cimbora, a sokat emlegetett slepp tagja, emlékszem a dühre, ami előnt, amikor 2000-ben az első közös, 83-as sörözésükről beszél, gyűlölök mindenkit, aki rossz útra vitte, aki akár egyetlen sört fizetett neki valaha, ekkor még hajlamos vagyok rá, hogy másokat okoljak a sorsok romlásáért, pár év és néhány szélsőségesebb tapasztalat kell ahhoz, hogy erről másként gondolkodjak.

Zsolt nem vádol senkit, sem a balszerencséjét, sem a rendőroket, bölcs dolog, mert a dolgok tényleg nem így működnek, nem így egyszerűek, ennél bonyolultabban egyszerűek, ahogy a fordítottjuk sem igaz automatikusan, talán mindennek úgy kell lennie, ahogy lesz, talán nem, de másik ember, külső tényező nem felelős; ismeretes, általunk hordott kövekből épülnek az útjaink, épülnek vagy építik magasabb erők, ebből a szempontból mindegy, annyi tűnik bizonyosnak, hogy a boldogságot vélhetően tényleg csak az bírja el, aki elosztja – ahogy egy mandalánaptár idéz egy gyakran idézett író –, és az is valószínűsíthető még, hogy a fény abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle, eredj és élj, mert tiéd a világ.

A negyedik kávéra mentem be a Tereferébe, négyet iszom egy nap, és tényleg az ÉS-t olvastam, az élet grimasza, nem?, Zsolt bólogat, de, az, kis mosoly jelenik meg a szája szegletében, hasonlatos néhány Törőcsik-portrén látható fancsalodáshoz, bár nála az kicsit mást jelent, nála fanyar, neki ritkán van jókedve, legfeljebb elvárásból mosolyog az aktuálisan szemben álló fotósra, Zsolt derűsebb alkat, nem gondoltam rá, eszembe se jutott, bár tudtam, hogy a közelben lakik, a régi lakásban, az Uzsoki utcában, az anyukájával, az utánaszaladós valakimtől tudom, aki vel ez idő tájt a közelben bérelek lakást.

Fázom a Thököly úton, se sapka, se sál nincs nálam, elered az eső, bár ez igazán semmisség, az Uránuszon és a Neptunuszon gyémánteső, a Vénuszon pedig kénsv esik rendszeresen, hol vagyunk az igazi csodáktól, mindazonáltal fel akarok melegedni sürgősen, észreveszem a presszót, azt tervezem, elolvasom benn az első, az utolsó és a *Páratlan oldalt*, meg a *Élet* rovatot, aztán megyek tovább a dologra, egy ideig minden a tervek szerint halad, végzek négy oldallal, intek, hogy fizetnék, akkor nyílik az ajtó, hangosan, ezért oda kell néznem, nincs jó állapotban a belépő, egy-két métert meg bírna még tenni, körbenéz, helyet keres, van beljebb is, de megáll, lerogy a székre mellettem, mi ez, hogyhogy, nem hagyja az élet,

hogy kikerüljem, amit nem jó kikerülnöm, rendben, akkor kinyitom a szívem, ne roppanjon meg a súlyok alatt.

Melyik az a fa Zalacsánynál, megtalálnád?

Tudod, ki találta ki azt, hogy „Táncolj, Törő?” Mikor hallottad meg először?

Milyen volt először belépni 74-ben az újpesti öltözőbe?

Ezeket nem kérdezem meg többek között, nézek magam elé, próbálok értelmezni a szituációt, nincs igazán mit mondanom egy halk, kócosra sikerült hellón kívül, SMS-t írok a valakimnek, jöjjön, ha tud, itt ül velem, aki után szaladt egyszer, a magyar lélek, a magyar tehetség és a magyar sors csodálatosan szomorú szimbóluma, a tragédiák mögötti öröm és az öröm mögötti fájdalmak leghitelesebb megismerője, ilyesmit nem írok le persze, szükségtelen és felesleges, a bánat szívdobbantó ereje nélkül is működteti ezeket a kivételes pillanatokot, jó adag üresség van bennem, sőt, némi furcsa csalódottság, amolyan vereségféle, nem úsztam meg, mégis egymás mellé kerültünk, mennyire nem akartam pedig, igaz, főként régebben volt jelentősége, most már majdnem mindegy, gyerekkoromban féltettem magam a csalódástól, ma már nem történhet semmi baj, itt ül mellettem a hajszálon múlás, a félig üres telepház, sok régi önsajnálatom katalizátora.

Nézem őt, oldalról sandítok rá, nem tűnik szimbólumnak, egy ember csak, nagyon rossz bőrben, tele fájdalommal, fáj a csípője, a feje, fáj neki az egész mindenség, mi lesz veled, Törő, marad most már mindörökre a szájalom, vagy átfordul benned valami Ati-derűbe, dohánylevélbe, ezüstpapírba, kinézek a kirakaton át az utcára, örület, mintha ő haladna el, Ati, nevetséges túlzás lenne, nem ő szerencsére, de játékból mondjuk, hogy igen, akkor most itt vannak ők ketten együtt, egyszerre, térben és időben közel, körülöttem, életem két fontos szereplője, két válasz a megválaszolhatatlanságokra; egy sziszifuszi, munkás, fönixmadaras feltámadás – annak akarom látni legalábbis, miközben tudom, erős túlzás ez – és egy belehalás, egy terepasztal-készítő túlélő és egy folyton karambolozó, magát örökösen amortizáló mozdony ugyanazon az asztalon, egy fűzetberagasztó és egy fűzetberagasztott, hosszú távon minden ugyanaz, ugyanoda vezetnek az utak, a feltámadás és a belehalás is, láttam nemrég Larnakában a bibliai Lázár sírját, a végsőt, ahonnan már nem jött ki, az ember így vagy úgy belehal, aztán kiül nézni a tengert, vagy elötte esetleg még elveszti az esztét, és akkor egy ideig a belső tengert nézi, élvezzi a belső ringatást, jön a pincér, Törő sört kér, én is, még nem beszélgetünk, de már jelzi egy kézmozdulattal, hogy majd ő fizet, nem fog, nem hagyom, amikor kiérkezik a két üveg, akkor döbbenek rá, hogy meg fogom hívni, alkoholra, én, őt, fel tudnám rúgni magam, kinél vagyok jobb, másfelől meg kinél rosszabb, kis vigasz az utolsó gondolat a presszó egyre fullasztóbb fülledtségében.

Csill feltűnően gyorsan odaér, izgatott, rohanhatott nagyon, ahogy korábban a mankó után, leül harmadiknak, tudja jól, hogy a gyerekkori istenem mellett lát, elhangzik pár tétova mondat arról az utánaszaladásról, csakhogy beazonosítsa magát, Törőcsik homályos szemmel nézi őt, méregeti, bólint, de nem világos, emlékszik-e bármire is, az anyukája meghalt nemrég, ügyetlen kis diskurzus kezdődik a mindennapjairól, meg a fociról, mi másról, a lány kérdegeti, bátor, én nem lennék az a helyében, így, majdnem ismeretlenül, kedves válaszokat kap, úriember a beszélgetőtárs, még cigivel és túzzal is kínálja a hölgyet – ekkor még lehet dohá-

nyozni a presszókban –, nincs semmi felemelő a helyzetben, egyszerűen csak nyomasztónak és idétlennek érzem, ugyanakkor van némi nehezen magyarázható megnyugvás, elrendeződés az egészben, ülünk, mintha régi barátok lennénk, azt érzem, nem először iszunk mi együtt, pedig de.

A lány terelgeti a szót, mit csinálna szívesen, bármit mondhat, mondjon bármit a világon, megvonja a vállát, nem felel, miért nem foglalkozik gyerekekkel, jön a következő lövés, én tudom, hogy foglalkozott, nem jött be az se, naiv kérdések, javaslatok hangzanak el, azt gondolom, Törő előbb-utóbb ideges lesz most már, a radarja segítő szándékot fog jelezni, azt meg nem szereti, semmiféle beleszólást, nem áldozat, hányszor bizonygatta már, mindent elért, amit itthon el lehetett, tudja ő is persze, hogy ez így nem teljesen igaz, viszont kibírhatatlan lehet a folyamatos sajnálkozás és múlton búsongás, szerencsére tévedek, nem válik ingerültté, meglepően türelmesen magyaráz, bár elég nehezen beszél, nem nevezném józannak, a legnagyobb jóindulattal sem, azt mondja, nem neki való, dolgozott gyerekekkel, de ott fegyelmet kell tartani, ő erre alkalmatlan, másrészt nem tudnak rúgni, ezt kezdi ismételtetni, nem érti a mai fiatalokat, egyszerűen nem tudnak rendesen belerúgni a labdába, képzeljük el, *nem tudnak rendesen rúgni. Nem tudnak rúgni rendesen. Nem tudnak rúgni.*

Még nincs szakálla, azt majd ezután kezdi növeszteni, amikor tudatosodik benne, hogy nincs többé anyuka, ettől válik olyanná nemsokára, mint egy igazi hajléktalan, a gondozatlan szakálltól, se anya, se az anya archetípusainak aspektusai, semmi nincs, se tenger, se fa, se hold, se alvilág, annak a szele legfeljebb, semmi nem ölel át olyan teljességgel, mint az anya, akihez ő hazatért, az anyától elszakadhatsz, mert ilyen az élet, de az archetípusaitól nem, Jung mondja, nem én, az apa külső veszélyektől véd, az anya belső démonoktól, neki már egyik sincs, se napapja, se holdanyja, az én anyám kicsivel több, mint egy évet él még, aztán én is elárulok, rengeteg *jaj* hangzik el, ahogy feláll a hajdani legendás csatár, WC-re indul, kínok között botorkál, a szeme benedvesedik, annyira fáj a csípője minden lépésnél, később besegítem egy taxiba, pár utcányit kell mennie mindössze, a taxinak láthatóan fogalma nincs, kit visz, talán nem veri át, amikor majd kikászálódik és fizet neki.

*

Valami ingatlaniroda működik az apró, sarki helyiségben, ahol annak idején a gombfocicsapataimat vásároltam, nem állítom, hogy az összeset, hetvenkettőt gyűjtöttem be az évek során, az nagyon sok, közülük néhányat máshol kellett vennem, úgy életszerű, a fő beszerzési hely azonban ez a pár négyzetméteres terület volt, egykor trafik, most elsősorban belvárosi lakások hirdetőhelye.

Éveken át erre költöttem a zsebpénzem számottevő részét, változhattak ugyan az árak, de én határozottan tizenöt forintot emlékszem, leghosszabban nyilván ennyibe került nekem csapatonként a hobbim, futballszempontból egzotikus országok bukkantak fel a házbajnokságaimban, ez is hozzájárult jelentős földrajzi fejlődésemhez, Chile, Uruguay, Ausztrália, Zaire például.

Kevés dolog maradt meg abból az időszakból, a doboz ezek közé tartozik, aminek nem szabad, az nem vész el, kézirat se ég el, már amelyik, a doboz minden-

esetre itt van előttem, sorakoznak benne a csapatok mindenféle színekben, Bulgária akad először a kezembe – a „bulgár” szó szerepel a játékosok nevei fölé írva –, itt vannak a belgák, egyedi színmegoldással, fehér alapon fehér csíkkal, a klubcsapatok közül a Boca Juniorst veszem észre elsőként, aztán a Newcastle-t, a Santost, a Crvena Zvezdát, a Genoát, jönnek a magyarok, a Békéscsabától a Zalaegerszegig, megvan még a MÁV Előre és a Dorog is, aztán a híresebb külföldiek, a Juventus például, azt gombfociban sem szerettem, hát még igaziból, mindig, mindig csaltak nekik a bírók, akárcsak a Real Madridnak vagy a Fradinak az Üllői úton, szerintem azóta is így van ez, de ezt talán csak a gyerekkori igazságérzet máig csobogó hullámai mondatják velem. Akkoriban még bele tudtam betegedni egy-egy általam szándékosnak minősített bírói hibába, kevés valódi problémám lehetett, hol voltam árvaságtól, apai felelősségtől vagy ezeknél kevésbé súlyos, a focinál mégis fontosabb dolgoktól, bármitől, ami túlmutat azon, kész-e a leckém, felelek-e másnap, esetleg ennék-e még egy adag sült krumplit, amit anyám süt bármennyit, amikor csak akarom.

Pár éve, nem kevés női segítség igénybevételével valamelyest sikerült egybetelrelnem a műanyag dobozokból kiszóródott játékosokat, a sok poros hőst, visszakerültem őket a helyükre, a költözések megpróbáltatásainak hatására ugyanis páran kiborultak, néhány futballistám súlyosabban meg is rongálódott az évek során, szó szerint kettétörték karrierük, veszélyes sportág a labdarúgás.

A trafik a Liesinger utcájában volt, a végén, az árkádoknál, amelyet hol bezárnak, hol megnyitnak, így megy ez évtizedek óta, mosolygott nagyon az eladónő, ahányszor bementem, tudta, mit jelent a megjelenésem, megint összegyűlt tizenöt forintom, mutatta gyorsan, milyen új csapatok érkeztek, csaknem húszéves kitérő után itt élek megint, pár házzal odébb, visszatértek velem a csapataim is a lakásba. Pontosítok, a szomszédosba, amely gyerekkoromban a nagyapámé és a sötét istennő nagyanyámé volt, és amely azonos azzal, ahová hazahoztak születésem után a kispesti kórházból, később történt egy csere, gombfocizni ezért már a szomszédos lakásban gombfociztam.

Itt az ablak, mennyit álltam előtte a nagyapámmal, amikor átjöttem hozzá, megszámoltam jelenre váltanom, mert olyan, mintha itt állna, hallom a hangját, azt mondja, *arany unokám*, nézi velem az autókat, melyik színűből mennyi jön, statisztikákat készítek, magasan nyer a fehér, számolja velem türelmesen a taxikat, számolok én egyébként mindent, összesítek, százalékolok, a mai, igazi jelenben erről már nincs szó, ugyanoda adódnak össze a dolgok, rájöttem rég, az utcát azért időnként bámulom, múlt éjszaka például, három körül, amikor abbahagytam a munkát, és nem jött az álom.

Nézem a harmadikról a régi helyeket, a Liesinger évek óta üresen áll, senki nem tudja, miért, a közért helyén, amelyben állandóan cserélődtek az eladók, presszó retróskodik, falai tele régi, fekete-fehér képekkel, sportolóból nincs sok, de Albert például nyilatkozik Szepesi Györgynek a Népstadionban, apámat is ábrázolja egy fotó, a színészek-tévések részénél, bemondó volt, híres ember, bár sztárnak nem sztár, olyan nem volt akkoriban, vagy ha igen, az Törőcsik volt, nem ő. Itt jegyzem meg, és tényleg csak lazán asszociatívan, értelmetlenül, semmi szimbolikát nem akarván belemagyarázni a dologba, hogy van még egy engem megejtő

mozdulata a Buenos Airesben levonuló sértett bikának, apámat juttatja eszembe: jobb kezével az arcához kap a nevezetes levonulás közben, izzadságot törölhet le, aztán hátranyúl a nadrágjához, pár tizedmásodperc, megállítom, visszanézem, igen, kétségtelenül apám mozdulata, a pillanat, ahogy a brifkója felé nyúl, például a Liesingerben, néha ott vacsorázunk, a húgom és én rántott húst sült krumplival, anyám májat, apám nem tudom, mit, feláll, hogy fizessen, így nyúl a jobb hátsó zsebéhez, pontosan, miért ér össze minden, mi ez a sekélyes, butító, picit ócska romantika?

A ZTE dobozkáját tartom a kezemben, Bitát, Mihaleczet, ó, ezek a régen látott nevek, rózsaszín alapon kék csík, középen a fejek, a Pécs valamiért barna, rózsaszín kerettel, ujjaim között Rapp kapus, neki lőtte azt a bizonyos első gólt Törőcsik a Megyeri úton, Tóth és Kocsis a Pécsben játszik, ezt a csapatot ezek szerint nem frissítem a régi jelenben, másokat igen, nincs benne logika, melyiket igen, melyiket nem, a fényképeket időnként átragasztom, főleg a válogatott változik sokat, hihetetlen, de a legutolsó verzióban nincs benne Törőcsik, Fekete ezzel szemben igen, furcsa kevercs a csapat, úgy áll fel, ahogy igazából soha nem állhatott volna, Gujdár – Török, Kocsis, Garaba, Tóth – Sallai, Nyilasi, Póczik – Pusztai, Fekete, Váradi, ez érthetetlen, Gujdár és Sallai biztosan nem voltak együtt válogatottak.

Békén hagyott csapat a Videoton, fekete alapon zöld kerettel, jaj, itt a Salgótarján a jó neveivel, Berindán, Jeck, Kmetty, a Tatabánya sárga és piros, öltönyben és nyakkendőben fotózták le a játékosokat, a kezemben Szabó György, a híres veterán, a mindig 42 éves, annyi idősen még játszott az NB 1-ben, annyiszor léírták az életkorát, hogy nekem örökre annyi marad, ez meg itt az NSZK, ez az NDK, istenem, Sparwasser, a Csepel sötétkékből, azzal a játékosal, akit pont ugyanúgy hívnak, mint a dohányleveles unokatestvéremet, és aki ma egy közeli ivó tulajdonosa, nálam gombfociverzióban létezik, és hát az Újpest, minden bajnokságom győztese. Próbálok pedig úgy játszani, hogy ne nyerjen, vagy ne mindig, legalább amikor a brazilokkal játszik barátságos, felkészülési meccset, akkor ne, újra és újra kudarcot vallok, ez nem megy.

A dobozra Dózsa van írva, de ez itt is mindegy, különös ez az összeállítás is, Kollár – Szűcs, Kovács, Kardos, Tóth – Herédi, Szabegyinszky, Kisznyér – Kiss, Törőcsik, Árky, elsősorban utóbbi miatt fura, nem volt alapember, innen akkor Fekete hiányzik, vajon miért, ő sajnos az életből is már, a szíve vitte el, az újpesti szíve.

Nem tudom belőni, mettől meddig tart a gombociőrület, szigorúan egyedül játszom, a hallban, a nagyszőnyegen, nem pöckölök tehát, speciális technikával dolgozom, vekker áll egy kisszekrényen, csörög, ha letelik az idő, nem szeretem, ha látják, amint játszom, még Ati se nézze, be meg aztán végképp senki ne szálljon, a húgom néha próbálkozik, egyetlenegyszer esik meg a szívem rajta, máig emlegeti, megengedem, hogy ő legyen a kapussal, ez konkrétan a semmit jelenti, nincs dolga, semmihez nem érhet hozzá, a kapushoz soha nem kell.

Elkísér néha meccsre, amíg még nem egyedül járok, néhány focista tetszik neki, nemcsak Ebedli, Szőke is, ő talán még inkább, ezzel együtt általában a pályának háttal ül, a nagyapám ölében, egyszerű szotyizás közben letörik a foga. Kerül megoldhatatlan helyzetbe is, a Népstadionban arra vesz rá a nagyapám, induljunk

el a vége előtt, előzzük meg a tömeget, dúlok-fúlok, de szót fogadok, ugyanazon a lépcsőn megyünk lefelé, amelyiken az első meccsemen tomboló szívvel haladtam az ellenkező irányba, a lépcső alján tartunk, amikor hatalmas hangorkán teszi egyértelművé egy gól születését, hazáig nem vagyok hajlandó megszólalni, nagyapámat súlyos lelkiismeret-furdalás gyötri, a húgom sehogy nem tudja eldönteni, melyikünket sajnálja jobban, kislány, és máris a női együttérzést gyakorolja.

Minden külön van bennem, az iskola, a család, a játékaim, elszeparálok magamban, amit csak tudok, nehéz az átjárás, nincs is, keveset mesélek például ott-hon az osztályban történekekről, így mintha több életem lenne, de azért van, ami szorosan összefügg, az viszont szétszedhetetlen. Ilyen az Újpest és Töröcsik, nem szakadhatnak el egymástól, nem élném túl, főleg, ha a Fradiba igazolna, néha beszélnek róla, feldolgozhatatlan sokk lenne; van az a tehetség, amely előtt megbutulok, már akkor, az nem lehet, hogy ő ne az én csapatomhoz tartozzon, úgy csúszom bele a Töröcsik-rajongásba, mint egy óriási szerelembe, olyan kikerülhetetlenül, egyszerűen és magától értetődően.

Az, hogy ő az Újpestben focizik, ugyanannyira fontos, mint Bébének Szeredy mellett ülnie, amikor a vakáció után visszatérnek a kőszegi rettenetbe, azt az egyet nem lehetne kibírni, ha nem így volna, minden más elviselhető, és ezt valahogy megadja általában az élet, ezeket meg szokta, azt az egy dolgot, ami nélkül vége lenne a világnak.

Egyetlen dolog fontosabb nekem, rajongás az is, szerelmes szeretés, egyévesen egyszer már elvesztettem a világot, amikor eltűnt, veszélyeztetett terhesként kórházba került hónapokra, még látogatási tilalom is volt akkoriban, megborult a világ, aztán visszakaptam, a szépség talán távolság kérdése, de akkor a távolság a halál volt, teljes elveszés, amit nem tud megfogalmazni egy egyéves.

Törő nem megy a Fradiba, a harmónia, a rend, a nyugalom megmarad, mindaz, amiből neki kevés jut, ahogy telnek az évek, egyre kevesebb, anyámnak majd lassan fogy el a levegője, ekkor még van, nekem viszont alig, ahogy állok az ablakban, és várom, hogy megjöjjön. Az ablak ugyanez, az időszak a nagyapámmal meccsre menős, a beleszeretés ideje, meredten figyelem az utcát, tudom, merőről kell érkeznie, orvosnál van, most mondják meg, nagy-e a baj, nem tudom, miért vagyok egyáltalán bevonva, honnan tudom, miről van szó, talán csak meghallottam valamit, érzem, életről és halálról van szó, mögöttem a nagyanyám és a nagyapám, nem mernek szólani hozzám, beszámíthatatlan vagyok, bámulom az utcát, az ablakot, a redőnyt, ugyanezt, *Róna Ernő, Budapest*, ez van ráírva, híres redőnykészítő mester lehetett.

A mellében van valami, legalábbis gyanús, tudom, mit jelenthet ez, ha rossz hírral érkezik, nem fogom kibírni, látom majd az arcán, ahogy feltűnik, az arca mindent elárul majd, miért nem jön már, mindenféle eshetőség lepereg előttem, ül és zokog, az orvos vigasztalja, járkál bávatagon valahol, baj lehet, már itt kéne lennie, gyűjti az erőt, hogy elmondja, *a ti isteneitek mindig megsérülnek*, mondja valaki húsz évvel később, amikor megtudja, melyik csapatnak szurkolok, sorolja a példákat, Töröcsiket is, persze, igen, így van, nekünk igazi, tragikus hőseink vannak, ezért lehet szeretni őket, az elbukás gyönyöre szép, felemelő, ezt érzem az ablaknál is, a régi jelenben, de kurvára nem kérek belőle, mindjárt eldől, szétcsú-

szik-e az élet, percek kérdése, bár ki tudja, az idő másképpen működik a totális pánikban, órák biztos nem telnek el, de ettől még úgy érzem, mi lesz, hol van, miért nem jön már, megint nincs itt, mint egyéves koromban, megint várom, meglátom végre, közeledik, nincs semmi az arcán, semleges a tekintete, azt gondolom, ez inkább rossz, mint jó, nézz már fel, itt vagyok, lép még párat, aztán felnéz végre, elmosolyodik, int, hogy semmi baj, nincs semmi baj, ha jobban figyelnék, érezném az angyalt magam mögött, áll, kezében karddal, megvéd már megint, ellépek az ablaktól, rohanok ki a lépcsőházba, várom a liftet, húznám fel a szívemmel, kilép, szavakkal is megerősíti, hogy nincs baj, bemegyek vele a másik lakásba, az igaziba, haza, és még aznap természetessé válik minden, persze, hogy nincs baj, milyen baj, vacsorát csinál, kiflit, parizert, paprikát, gondosan felvagdossott paradicsomot tesz egy tányérra, amíg elkészül, visszatérek ezeregyéjszakai szónyegemhez, lejátszom egy gyors Újpest-Fradit, csak úgy, bajnokságon kívül, a magam öröme, nem kérdés, ki nyer, az se, ki lövi a legtöbb gólt.

